

כימעט כל מי שנגע בפרשת הרצח

ההקבלה

המ'סטורית

יורם ואורני ביכונסקי
נידוי חברתי

"זה קורה אפילו אצל זוגות נשואים. היינו לפעמים רבים לאיזה שבוע, אבל אחר כך מתפייסים, מתחבקים ומתנשקים בי חצר הבית כמו צמד גורים קטנים..."

יורם הוא נכה צה"ל. רגלו האחת נקטע במלחמת יום-הכיפורים, השניה נפגעה, והוא סבל מפגיעות המורות באיברי הפנימיים. אחרי שהחלים, למד בבית-הספר היסטוריה של עם ישראל.

מייד אחרי גילוי גופתה של רחל הלר, נעצר יורם כחשוד ברצח חברתו, והתנהל נגדו מסע הדלפות מישטרתי מכוון ב"עיתונות. הוא שוחרר שבור בעיקבות רצח רחל והמצר.

תוך זמן קצר התיידד עם הצעירה אורי לי יהל, בתו של עורך-הדין אברהם יהל. השניים התחתנו במהירות, אך אחרי כחודש ימים התפורר הזוג. יורם ואורני התגרשו.

יורם עבר לנהריה. שם הוא שימש כמדריך בבית-ספר לנערים בעייתיים, אחרי שהחליף כבר כמה מקומות עבודה ומיקצועות. הוא התלונן שהוא מגודה מבחינה חברתית.

יורם המשיך לחפש חברה, והגורל הביא אותו אל העיתונאית והסופרת אלה בר-קת. הרומן היה סוער, אך הסתיים מהל.

"הוא מושך במבט ראשון", גילתה אחת הנשים שהתיידדה איתו. "הוא גבר מושך למ, אך התרגל להשליך את המבורות שלו אחרי תקופה קצרה. אני הייתי הראשונה שהשלכתי אותו, והוא היה מופתע. משהו חסר לו..."

יורם המשיך לחפש את דרכו. הוא ברח מקחי העיר ועבר ליוקנעם. היום הוא מתבודד בקריית-חרושת שלפתח עמק-יזרעל.

אל, משמש מורה להיסטוריה בבית-ספר מקומי ומגדל דבורים.

חנא חדאד: נפל זגג, הפך פקיד

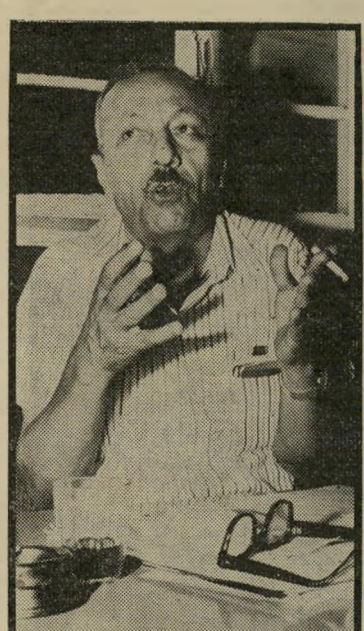
הקורבן הראשון של הקללה היה ללא ספק ניצב-מישנה חנא חדאד — ראש צוות-החקירה הראשון, שנאלץ לעזוב את עבודתו במחלקת החקירות, אחרי שהודח מהטיפול בפרשת רחל הלר.

חדאד רשם לזכותו, במשך הקאריירה העשירה שלו במישטרה, פיענוח של 21 מקרי-רצח קשים. המכירים את חדאד טוענים שהוא ממשך עד היום לחשוב שהרצח של רחל הלר נמצא מחוץ לכותלי הכלא, ובמקומו יושב אדם חף-מפשע.

כל-כך העסיקה אותו פרשת רחל הלר, עד שכמה שבועות אחרי שהודח מניהול החקירה, עלה באחד הלילות, כששנתו נדדה, על גג-ביתו בכפר טורען ונפל. הוא שבר את כתפו ואושפו זמן ממושך בבית-חולים.

ניצב-מישנה חנא חדאד הועבר למחלקת-האפסנאות של המישטרה במטה הרצף בירושלים. משם הוא עומד בימים אלה לצאת לגימלאות. סוף עלוב לקאריירה מהירה של קצין מישטרה מבריק.

ידידיו טוענים שהאיש, שהפך פקיד כמעט אלמוני, שומר בליבו סודות רבים, שאם יגלה אותם, יאלצו רבים בצמרת המישטרה להיפרד מתפקידיהם.

קצין חדאד
טוף עלוב לקאריירה מזחרה

דינה ורליה הלר
"ליכלכו אותנו מספיק!"

גופתה העירומה של חיילת צה"ל, רחל הלר, נמצאה לצד כביש "קיס ושיט" בקיסריה, לא הרחק ממחלף הכביש המהיר חיפה-תל-אביב.

חוקרי המישטרה רשמו בדו"חות שלהם, שהחיילת נלחמה נואשות עם הרוצח. בגב ובגולגולת היו שני פצעים ברורים. מפה נזל דם שנקרש. רופא פאתולוג סיים את דו"ח בדיקת הגופה בקביעה שהחיילת נאנסה.

בתוך שעות ספורות הוכן תיק-חקירה-רצח. המסקנה הראשונה: החיילת רחל הלר נרצחה בתאריך 24.10.1974, בשעה חמש לפנות בוקר.

שנתיים לפני תאריך זה, ב-18 במאי 1972, נתגלתה בבריכת-דיגים של מעגן-מיכאל, גופתה של ז'אקלין סמית. גם זה היה רצח על רקע מיני.

שנה אחרי רציחתה של רחל הלר בקיסריה, נתגלתה גופתה של עיריית יעקובי, במטעי האבוקדו של קיבוץ מעגן-מיכאל. גם צעירה זו נמצאה עירומה ובגדיה מפוזרים. על גופתה היו סימני מכות. שוב מיקרה של רצח על רקע מיני.

שלושת מיקרי רצח אלה התרחשו כמעט באותו האזור, והיה בנייה דמיון בולט. השנים שחלפו מאז כיסו בשיכבה עבה של שיכחה שתיים מתוך שלושה מיקרי-הרצח. מיקרה אחד נשאר טרי בזיכרון הציבור, כאילו אירע אתמול.

רחל הלר נרצחה לפני שבע שנים וחצי. זה גם הזמן שחלף מאז שנתפס הרוצח, עמוס ברנס. הוא יושב כבר יותר משבע שנים, אחרי שנזדון למאסר עולם. בכל זאת, פרשת רצח רחל הלר ממשיכה לזעזע את המדינה, לרתק את כולנו ולהפחיד אישים רבים, בעלי תפקידים חשובים ודרגות נוצצות — ניצבים במישטרה, ראשי משרד-המישפטים, יועצים ופקרליטי-מדינה.

מדוע מתוך שלושת מיקרי-רצח אלה דווקא פרשת רחל הלר אינה מאבדת מהאקטואליות שלה, וכימעט כל מי שמעורב בפרשה זו, נפגע בצורה זו או אחרת, כאילו המדובר בקללה איזומה?

שניים מתוך שלושת המיקרים לא פוענחו כלל, ודווקא זה שפוענח אינו נרגע. החסר האפשרי הוא בשלושה צוותים של טובי החוקרים של המישטרה, שעסקו בפענוח רצח רחל הלר, שמרו טינה קשה האחד כלפי השני, ביגול כישלונות רבים והצורך להשתמש בזיופים ושקרים כדי לסיים את התיק.

פרשת רצח הלר שונה לחלוטין מכל פרשת רצח אחרת שהתרחשה בארץ, גם משום שאישים רבים בצמרת המישטרה ומשרד-המישפטים קיבלו זיווח על התנהגות צוותי-החקירה, אך התאמצו לגנוז את המידע כדי שלא לגרום להתמוטטות הקירות של מוסדות החוק ולנפילת עצמם והאחראים עליהם.

מה שנראה במבט ראשון כקללה בלתי מוסברת, כמו הסיפור הידוע על קללת הפרעונים, הרודפת את כל המעורבים בפרשה — ששילמו בשמם הטוב, בכבודם ובבריאותם — ניתן גם להסבר גיווני. ניתן לכנות זאת כסרטן השקר והזיופים, המתפשט בלב ליבה של מישטרת ישראל ואוכל בה בכל פה.

דינה הלר: הבעל התאבד

בית צנוע בבתיים. זה היה ביתה של רחל הלר, וכאן היא גרה עם שתי אחיותיה, אילנה בת ה-24 ורליה בת ה-16. האב יעקב, יליד רוסיה, נשא לאשה את דינה, ילידת טריפולי. יעקב עבד כפועל בבית-חרושת, האם עזרה לו בפרנסת-המישפחה כעוזרת בית.

כאשר קיבל האב את ההודעה הראשון נה על כך שרחל נעלמה, הוא נסע לחיפה. הלך מתחנת-מישטרה אחת לשניה, ומשם למישטרה הצבאית, ושוב למישטרה האזרחית, לקצינה-עירי, עד שאולו כר חותיו ושב הביתה בלתיים. כשחזר בלתיים לאב, דינה, ששיכלה את בתה ואת בעלה, ממשכה להתגורר בדירתם הקטנה בבתיים. על דלת-הכניסה קבוע שלט ישן: יעקב ודינה הלר. "עשו לנו הרבה עוול, מספיק ליכלכו אותנו בעתונים. אני רוצה לדבר יותר", אמרה השבוע האם.

יורם ביכונסקי: נעצר, שוחרר, התגרש

יורם ביכונסקי, שהיה חברה הקבוע של רחל הלר, לא מצא עד היום את מקורו מו בעולם. רחל הכירה אותו כשהייתה בת 16, תלמידת-תיכון בתי-הספר שלווה בתל-אביב. יורם, אז בן 19, היה תלמיד שמינית באותו בית-ספר. הם הפכו זוג נאהבים, והמשיכו לצאת במשך שלוש שנים.